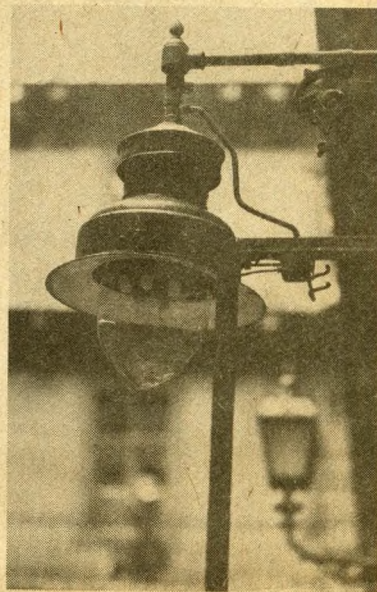


Tiszteletet a gázlámnak



Fotó: Stalter György

— Foglalkozása?
— Lámpagyújtogató.
— De hiszen ma már automata fényérzékelő berendezés kapcsolja be a közvilágítást...

— Csak nem a gázlámpákat. Azoknak mi vagyunk a fényérzékelői.

— Kevesen lehetnek.

— Mint a gázlámpák, vagyis hogy annál is kevesebben. Egy maroknyi csapat, a „Fénybrigád”. A Fővárosi Gázművek öttagú szocialista brigádja!

— Hány órakor kezdik a munkát?

— Napkeltekor és napnyugtakor. Ahogyan a fény kívánja.

— És mondja csak! A bot végén valami kancó van?

— Nem. Gyűjtőbottal mozdítjuk el a kart, az őrláng begyűjtja vagy kioltja a lámpát.

— Ennyi az egész?

— Nem egészen. A karbantartás is a mi dolgunk. A rongálók éjszaka leverik a burát, a lángharisnyát, kidűtik az oszlopot. Ezeket pótolni, javítani kell.

— Hány évesek ezek a gázlámpák?

— Kilencvenévesek. Átvészelték a második világháborút. Nézze csak, ott vannak a lövedék ütötte sebek, de azért állnak.

— Nagyobb veszélynek vannak kitéve, mint a háborúban?

— Hát, hallja, majdnem így van. Pedig szépek. Mívesek. Műemlékek. Néha csak állok itt, a Várban vagy a hegyen és gyönyörködöm. Mennyi régi szép szerelmet, sétat, történetet őriznek ezek a pislogó fények! Már a koruk miatt is megérdemelnék a tiszteletet...

R. I.

